

Μάσκες «Made in Greece»: Πώς το ελληνικό δαιμόνιο έκανε ένα σύγχρονο θαύμα

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)
/ Υγεία και ιατρικά θέματα



«Δεν θα έπαιζα στα ζάρια μια επιχείρηση, τόλμησα όμως» λέει ο Γιάννης Τσερέπας που μαζί με τον Αχιλλέα Νταβέλη έστησαν στην Λάρισα την πρώτη ελληνική επιχείρηση που κατασκευάζει προστατευτικές μάσκες - Η ιδέα, το άλμα στο κενό, η παρτίδα «πόκερ» με τους Κινέζους και το 20ημερο «ρόλερ κόστερ» για να στηθεί ένα ολόκληρο εργοστάσιο - Το κρίσιμο τηλεφώνημα του Κικίλια και η διαβεβαίωση Μητσοτάκη



Είναι κάποιες στιγμές –σπάνια είναι η αλήθεια– που μία απόφαση λαμβάνεται από τα σπλάχνα. Το μυαλό δεν προλαβαίνει να ακολουθήσει και έτσι τρέχει ξέπνοα πίσω από το σύνολο των κυττάρων που έχουν, έστω και για δευτερόλεπτα, κυριαρχήσει. Η στιγμή αυτή, όμως, αρκεί. Μία τέτοια περίπτωση συνέβη ένα Σάββατο στη Λάρισα, στην οικεία του Γιάννη Τσερέπα, σε μια από τις ελάχιστες ώρες της εβδομάδας που απολάμβανε τη συντροφιά της συζύγου του Κυριακής και των δύο αγοριών του.

Συνήθως βρίσκεται στο εργοστάσιο ΛΑΡΙΠΛΑΣΤ, το οποίο φροντίζει σαν τρίτο του παιδί. Εξάλλου, η επιχείρηση γεννήθηκε την ίδια χρονιά με εκείνον. Μαζί ανδρώθηκαν. Εκεί έμαθε τα μυστικά του επιχειρείν, εκεί ξημεροβραδιαζόταν ως παιδί και έφηβος, τότε που είχε ήδη αποφασίσει ότι δεν θα κληρονομήσει απλά τη δουλειά του πατέρα του, αλλά θα την επεκτείνει. Όπερ και εγένετο.

Επιστροφή, όμως, στην κομβική στιγμή, στη διορατικότητα που προκύπτει σχεδόν αυτόματα. Κάποιοι το ονομάζουν επιφοίτηση, άλλοι ένστικτο και διαίσθηση. Μόνο έτσι ερμηνεύεται η αντίδραση του Γιάννη Τσερέπα, όταν η σιέστα εκείνου του μεσημεριού, διεκόπη αιφνιδιαστικά από το τηλεφώνημα του προέδρου του Συνδέσμου Θεσσαλικών Επιχειρήσεων Βιομηχανιών, ιδιοκτήτη του κέντρου Animus και καλού του φίλου Αχιλλέα Νταβέλη.

Απάντησε καταφατικά, όταν εκείνος του πρότεινε να κάνουν από κοινού μία επένδυση 3.000.000 σ' ένα και για τους δύο άγνωστο αντικείμενο: Την ίδρυση ενός

εργοστασίου παραγωγής πιστοποιημένων προστατευτικών масκών. Το “ευτελές” αυτό προϊόν που από χρόνια έχουν σνομπάρει οι ισχυρά βιομηχανικές χώρες, τώρα τείνει να μοιάζει με χρυσάφι. Θα ήταν το πρώτο ελληνικό εργοστάσιο παραγωγής τέτοιων προϊόντων. Επρόκειτο για άλμα στο κενό, δίχως αλεξίπτωτο.

Ο νέος του πλέον συνétairos Αχιλλέας Νταβέλης, είναι γεννημένος την ίδια χρονιά με εκείνον. Επίσης γέννημα θρέμμα της Λάρισας και πρόεδρος του κέντρου αποκατάστασης και πολυκλινικής “Κυανούς Σταυρός”. Πριν ο κορωνοϊός γίνει μέρος της καθημερινότητάς μας, πριν χωθεί αυθάδικα μέσα στη ζωή μας, ανατρέποντάς την, ήταν ο Αχιλλέας Νταβέλης που άρπαξε από τα κέρατα το μομέντουμ. Και στο βαγόνι αυτό που έτρεχε με τα χίλια πήδηξε και ο Γιάννης Τσερέπας. Χωρίς κανένα δισταγμό. «Μόνο θάρρος και τόλμη, με γνώμονα την εθνική ανάγκη», όπως μας είπε χαρακτηριστικά.

Η ιδέα είχε γεννηθεί. Τα χέρια είχαν δοθεί, έστω και τηλεφωνικά. Τα κεφάλαια υπήρχαν. Κάπου εκεί σταματάνε τα συγκριτικά πλεονεκτήματα του συνεταιρισμού τους. Κανένας από τους δύο δεν γνώριζε πώς έπρεπε να κινηθούν. Ο κλάδος στον οποίο επιχειρούσαν να εισέλθουν ήταν άγνωστος. Δεν γνώριζαν ούτε που να απευθυνθούν για να αγοράσουν τα αναγκαία, ούτε πώς να πουλήσουν.

Κάθε βήμα επέβαλε ενδελεχή έρευνα. Πόσο μάλλον όταν δεν υπήρχε ένας μπούσουλας. Ούτε καν ένα στοιχειώδες επιχειρηματικό σχέδιο. «Δεν προλαβαίναμε να κάνουμε τίποτα από όλα αυτά. Μπορώ να πω, ότι ξεκινήσαμε με έναν μπακάλικό υπολογισμό». Εκτός συζήτησης ήταν και η οποιαδήποτε επιδότηση, καθώς δεν υπήρχε χρόνος ούτε γι’ αυτό, πόσο μάλλον και για χρηματοδότηση από την τράπεζα, μεσούσης της πανδημίας. Την ίδια, πάντως, ημέρα τηλεφώνησαν στους συνεργάτες τους και ξεκίνησε ένα 20ήμερο ρόλερ κόστερ.

Τόσο χρειάστηκε για να δημιουργηθεί ένα εργοστάσιο. Για την ακρίβεια αυτό ήταν το ασφυκτικό περιθώριο που είχαν στη διάθεσή τους. Όταν η απόφασή τους ήταν ειλημμένη, επικοινωνήσε μαζί τους ο υπουργός Υγείας Βασίλης Κικίλιας. «Θα το κάνετε;» Επιβεβαίωσαν την πρόθεσή τους, εξηγώντας του ότι σε μία προσπάθεια να στηρίξουν την Ελλάδα στην πρωτοφανή αυτή υγειονομική κρίση θα επιδοθούν σε αγώνα δρόμου. Εξέφρασαν το σχέδιο των δύο μηνών. «Λυπάμαι, αλλά δεν μπορούμε να περιμένουμε δύο μήνες. Πρέπει να είναι έτοιμο σε 20 ημέρες». «Σε 20 ημέρες; Δεν στήνονται εργοστάσια σε 20 ημέρες», αντέδρασαν. Κι όμως σε 20 ημέρες μετά είναι έτοιμες να τεθούν σε λειτουργία οι δύο γραμμές παραγωγής масκών.

Αν και επρόκειτο για μία «επένδυση συναισθηματικού χαρακτήρα», όπως λένε οι ίδιοι, η υλοποίησή της απατούσε σκληρή διαπραγμάτευση, κλινική προσέγγιση και

απόθεμα εμπειρίας και ψυχραιμίας. Ενδεικτικό παράδειγμα, η απόκτηση των μηχανημάτων σε μία δημοπρασία στην Κίνα. Μηχανήματα που προορίζονταν για άλλες χώρες και που η κατασκευή τους απαιτεί μήνες.

Τότε παίχτηκε και η πιο συνταρακτική στιγμή του όλου εγχειρήματος. Παρ' ότι η συμφωνία είχε κλείσει, δέχθηκαν ένα τηλεφώνημα ότι τελικά θα τους παρέχουν δύο μηχανήματα, χωρίς ευρωπαϊκή πιστοποίηση. Σαν σε παρτίδα πόκερ εξελίχθηκε ένα αλισβερίσι. Δεν ετίθετο θέμα να αγοράσουν μηχανήματα που δεν διέθεταν πιστοποίηση. Η κινέζικη εταιρεία επανήλθε, προτείνοντας να στείλει στη Λάρισα ένα μόνο μηχάνημα. Κι αυτή η πρόταση απορρίφθηκε. Μέσα σε λίγες ώρες, τα πάντα ανατράπηκαν όχι μία, ούτε δύο, αλλά δεκάδες φορές.

Προτάθηκαν πληθώρα σεναρίων που θα τίναζαν στον αέρα την εταιρεία παραγωγής πριν ακόμα ξεκινήσει. Τελικά όλα πήγαν καλά, αν και μέχρι την τελευταία στιγμή επικρατούσε τεράστια αγωνία για το αν θα ολοκληρωθεί η αγορά και η αποστολή των αναγκαίων μηχανημάτων. Τα μηχανήματα έφτασαν στη Λάρισα, όχι δια θαλάσσης που θα χρειαζόταν τουλάχιστον ένα μήνα, αλλά με μια πτήση cargo. Τα γραφειοκρατικά ζητήματα, με την συνδρομή της ελληνικής κυβέρνησης, λύθηκαν σε χρόνο ρεκόρ.

Από τις αρχές Μαΐου η χώρα θα έχει πλήρη επάρκεια σε μάσκες, τόσο για τα νοσοκομεία και τις υπηρεσίες της, όσο και για τον γενικό πληθυσμό της. Στόχος είναι η λειτουργία να ξεκινήσει έως τα μέσα της επόμενης εβδομάδας. Θα παράγουν 300.000 πιστοποιημένες μάσκες την ημέρα. Ο στόχος είναι να καλυφθούν πρώτα οι εθνικές ανάγκες. Με 9.000.000 μάσκες τον μήνα, η χώρα εξασφαλίζεται.

Το σημαντικότερο, όμως, είναι ότι πρόκειται για πιστοποιημένες μάσκες, οι οποίες εγγυώνται 98% προστασία. Η συντριπτική πλειονότητα αυτών που κυκλοφορούν στο εμπόριο παρέχουν προστασία που δεν ξεπερνά το 20%, κάποιες φορές και το 2%. Θα ακολουθήσουν οι εξαγωγές. Οι εξαγωγές είναι μονόδρομος για να επιβιώσει και ανθήσει μία τέτοια επιχείρηση.

Η εξάπλωση της πανδημίας τους έπιασε εν μέσω του στησίματος του νέου εργοστασίου. Από τη μία επιβεβαιώθηκε το αρχικό ένστικτο που είχαν, από την άλλη ένιωσαν θλίψη για φόβο για την κατάσταση. «Δεν πανηγυρίζεις όταν χάνουν τη ζωή τους συνάνθρωποι σου. Μας κατέκλυσαν τα συναισθήματα που ένιωσαν όλοι», Δούλευαν από το πρωί, μέχρι το βράδυ και όταν ο ήλιος έδυε, εκείνοι ένιωθαν ότι βρίσκονταν ακόμα στην αρχή της ημέρας τους. Το 24ωρο δεν είχε αρκετές ώρες.

Η Lariplast διαθέτει παραγωγική μονάδα τόσο στην Ελλάδα, στην περιοχή της Λάρισας, όσο και στη Γαλλία. Εξάγει τα προϊόντα της στην Ευρώπη, στη Μέση Ανατολή, στις ΗΠΑ και στη Νότια Αφρική, με το ποσοστό των εξαγωγών της να ξεπερνάει το 60% του κύκλου εργασιών της. Είκοσι εργαζόμενοι μετατέθηκαν στη νέα αυτή δραστηριότητα. Όταν ζητάω να μου περιγράψει ο Γιάννης Τσερέπας με μία λέξη την εμπειρία των 20 ημερών, δεν χρειάζεται χρόνο για να καταλήξει: χαρμολύπη! «Περάσαμε από κάθε δυνατό συναίσθημα, ένας καθημερινός αγώνας».

Στον αγώνα αυτό, πάντως, συνέβαλε ανυψωτικά το τηλεφώνημα του Έλληνα πρωθυπουργού. «Δεν μας υποσχέθηκε κάτι. Μας εξέφρασε τη στήριξή του. “Σας στηρίζουμε, ό,τι χρειάζεστε είμαστε εδώ”. Αυτό κάνει όλη τη διαφορά του κόσμου, να υπάρχει ανοιχτή γραμμή επικοινωνίας. Και εμείς του είπαμε όταν τελειώσει όλο αυτό να μην ξεχάσει τις ελληνικές βιομηχανίες: “Είμαστε εδώ πρωθυπουργέ!”»

Τελικά είναι μια ζαριά; ρωτάω, θέλοντας να κλείσω με αυτόν τον τρόπο την συζήτηση. «Όχι. Δεν θα έπαιζα σε μία ζαριά μία επιχείρηση. Δεν θα ρίσκαρα ό,τι έχω. Εδώ απασχολούμε τόσους ανθρώπους. Έχω ευθύνη. Είναι, όμως, ένα τόλμημα. Σας αρκεί;», μου απάντησε με καθαρή φωνή.

Πηγή: protothema.gr